

ΠΡΟΣ: Γενικό Γραμματέα Αθλητισμού
κ. Παναγιώτη Μπιτσαζή

Θεσσαλονίκη 27 / 3 / 2010
Αρ. Πρωτ.

Αξιότιμε κ. Γενικέ

Θα θέλαμε με την παρούσα επιστολή να θέσουμε υπόψη σας όλες τις παραμέτρους που αφορούν το εξαιρετικά σοβαρό αλλά και σύνθετο θέμα της άσκησης του επαγγέλματος του προπονητή αθλημάτων και να σας παρακαλέσουμε να αναλάβετε άμεσα τις σχετικές νομοθετικές πρωτοβουλίες προκειμένου να δοθεί οριστικά λύση στο σημαντικό αυτό θέμα.

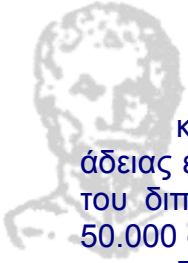
Η Ένωση Γυμναστών Βορείου Ελλάδος έχει επανειλημμένως διατυπώσει τις αντιρρήσεις της για το υφιστάμενο αναχρονιστικό, ξεπερασμένο και απαράδεκτο κανονιστικό πλαίσιο, το οποίο διέπει το θέμα των προπονητών αθλημάτων και το οποίο συνολικά και ταχύτατα πρέπει να αλλάξει. Και στο τμήμα του που αφορά τις σχολές προπονητών της Γ.Γ.Α. και των ομοσπονδιών, αλλά και στην αντιμετώπιση των πτυχιούχων των πανεπιστημιακών τμημάτων της επιστήμης της φυσικής αγωγής και αθλητισμού της χώρας μας, των ΤΕΦΑΑ δηλαδή.

Σχετικά, λοιπόν, με τα θέματα που αφορούν την άσκηση του επαγγέλματος του προπονητή αθλήματος και τις πάσης φύσεως σχολές προπονητών θα πρέπει να ληφθούν υπόψη και τα εξής.

Όπως είναι γνωστό ο πρώτος νόμος που ρύθμιζε θέματα προπονητών σε όλα τα αθλήματα ήταν ο Ν. 75/75, ένας νόμος που λειτούργησε για 24 χρόνια, αφού μόλις το 1999 με τον Ν. 2725/99 τροποποιήθηκε. Με βάση λοιπόν τον Ν. 75/75 οι πτυχιούχοι ΕΑΣΑ (ΤΕΦΑΑ μετά το 1983) ή ισότιμων σχολών της αλλοδαπής είχαν το δικαίωμα να ασκούν το επάγγελμα του προπονητή σε οποιοδήποτε άθλημα μέχρι την ανώτατη κατηγορία του αθλήματος. Παράλληλα έδινε το δικαίωμα στη Γ.Γ.Α. και μόνο σε αυτή να ιδρύει και να λειτουργεί σχολές προπονητών σε συγκεκριμένο άθλημα κάθε φορά και για συγκεκριμένη κατηγορία. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα των 24 ετών ο κάτοχος πτυχίου ΕΑΣΑ ή ΤΕΦΑΑ ή διπλώματος προπονητού της Γ.Γ.Α. είχε χωρίς άλλη πιστοποίηση ή αποδεικτικό και το δικαίωμα να ασκήσει το επάγγελμα του προπονητού, λειτουργούσαν δηλαδή τα ανωτέρω πτυχία και ως άδειες εξασκήσεως επαγγέλματος. Ήδη από το 1988 και μετά είχαν και έχουν αποφοιτήσει από τα ΤΕΦΑΑ έως το 1999 χιλιάδες πτυχιούχοι που δυνητικά είχαν τα ανωτέρω δικαιώματα, εκ των οποίων άλλοι έκαναν χρήση και άλλοι όχι. Από το 1987 και μετά ήδη από το χώρο των πτυχιούχων των ΤΕΦΑΑ είχαν εκφραστεί οι αντιρρήσεις για τους όρους και τις προϋποθέσεις που έθετε η Γ.Γ.Α. για τη συμμετοχή κάποιου στις σχολές της, αφού οι γραμματικές γνώσεις που ζητούντο ήταν για πολλές σχολές το απολυτήριο του δημοτικού, ενώ η διάρκεια των σχολών δεν ξεπερνούσε τις 2 εβδομάδες, με αποτέλεσμα να εξομοιώνονται και να αποκτούν τα ίδια δικαιώματα οι απόφοιτοι των τετραετούς φοίτησης ΤΕΦΑΑ με απόφοιτους δημοτικού που με «χαριστικές» πολλές φορές διαδικασίες παρακολουθούσαν και αποφοιτούσαν από τις εν λόγω σχολές προπονητών.

Αντί λοιπόν η Ελληνική πολιτεία να συμμαζέψει την κατάσταση μετά από 24 χρόνια και να αξιοποιήσει το επιστημονικό δυναμικό των χιλιάδων αποφοίτων ΤΕΦΑΑ που είχε στα χέρια της, ήρθε το 1999 και με το Ν. 2725/99 αντί να διευρύνει και να ενισχύσει τις δυνατότητες των πτυχιούχων ΤΕΦΑΑ και να συμμαζέψει και να περιορίσει την προβληματική κατάσταση με τις σχολές προπονητών της Γ.Γ.Α. έκανε ακριβώς το αντίθετο, αφού περιόρισε τις δυνατότητες των πτυχιούχων των ΤΕΦΑΑ στο να ασκούν το επάγγελμα του προπονητή μόνο στο αντικείμενο της κύριας ειδικότητάς τους και μόνο μέχρι ορισμένη

NORTHERN GREECE PHYSICAL EDUCATION TEACHERS ASSOCIATION (E.G.V.E.)

κατηγορία κάθε αθλήματος. Εισηγάγε ακόμα ο Ν.2725/99 τη διαδικασία έκδοσης άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος και για τους πτυχιούχους ΤΕΦΑΑ και για τους κατόχους του διπλώματος του προπονητή των σχολών της Γ.Γ.Α., με την καταβολή παραβόλου 50.000 δραχμών και την κατάθεση σχετικών δικαιολογητικών στη Γ.Γ.Α.

Σε κάθε περίπτωση όμως και από τους δύο αθλητικούς νόμους (1975 και 1999) έχουν παραχθεί αποτελέσματα και η μη αντιμετώπιση μεταβατικώς από ένα νέο νόμο αυτών των περιπτώσεων συνολικά και ατομικά, έθιξε και θίγει ακόμα τη βασική αρχή της συνέχειας του κράτους και της ίσης μεταχείρισης των πολιτών.

Στο σημείο αυτό πρέπει επίσης να παρατηρήσουμε τα εξής: α) Η ύπαρξη ή μη ειδικότητας και μάλιστα προπτυχιακά είναι της αποκλειστικής αρμοδιότητας της Γ.Σ. κάθε πανεπιστημιακού τμήματος (Νόμος πλαίσιο 1268/82 και μεταγενέστεροι). Είναι καθαρά εσωτερική ακαδημαϊκή διαδικασία. Κάλλιστα το επόμενο έτος κάποιος ή κάποια ΤΕΦΑΑ, μπορεί να καταργήσουν την ειδικότητα ή να ονομάσουν κύριες ειδικότητες όλα τα πρακτικά μαθήματα κορμού που διδάσκονται στα 4 έτη σπουδών. Πώς λοιπόν έρχεται η ίδια η πολιτεία και επιβάλλει περιορισμό στα επαγγελματικά δικαιώματα, με βάση την ειδικότητα. β) Θεωρεί κανείς υποδυέστερους εκπαιδευτικά, παιδαγωγικά, επιστημονικά, κοινωνιολογικά, προπονητικά τους απόφοιτους πανεπιστημιακών σχολών τετραετούς φοίτησης με 4.500 περίπου ώρες διδασκαλίας, από τους απόφοιτους των σχολών της Γ.Γ.Α. ή των Ομοσπονδιών των 2 εβδομάδων φοίτησης και των 60 ωρών διδασκαλίας στους οποίους δεν επιβάλλει περιορισμούς; γ) Ποια εσωτερική ή εξωτερική διαδικασία αξιολόγησης πιστοποιεί το εκπαιδευτικό, το επιστημονικό και το προπονητικό επίπεδο των σχολών προπονητών της Γ.Γ.Α. και των ομοσπονδιών και πιστοποιεί και προσδιορίζει με εξετάσεις (ανεξάρτητου φορέα και όχι της ίδιας της σχολής προπονητών) ή χωρίς εξετάσεις έστω, το επίπεδο των γνώσεων και καθορίζει τα επαγγελματικά δικαιώματα που παρέχονται και πότε έγινε αυτό τα τελευταία 30 χρόνια; Και ακόμα, όταν τα τελευταία χρόνια έγιναν πραγματικές μάχες στους δρόμους, για θέματα στα οποία περιλαμβάνεται και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, πως μπορούμε να αφήνουμε να αυτοαναγορεύονται σε πρυτάνεις ο κάθε πρόεδρος και το Δ.Σ. κάθε ομοσπονδίας ή ακόμα και αυτοί οι υπηρεσιακοί παράγοντες της Γ.Γ.Α. και ο εκάστοτε Γ.Γ.Α. ως υπεύθυνοι ίδρυσης και λειτουργίας σχολών προπονητών; δ) Πώς είναι δυνατόν η ίδια η πολιτεία (Νόμος Αρσένη) να αμφισβητεί την παιδαγωγική επάρκεια των αποφοίτων των πανεπιστημιακών σχολών προκειμένου να προσληφθούν στην εκπαίδευση και να τους αναγκάζει να δώσουν εξετάσεις μέσω ΑΣΕΠ για το διορισμό τους και να κατέχουν πιστοποιητικό παιδαγωγικής επάρκειας και από την άλλη πάλι η πολιτεία να δίδει το δικαίωμα με «χαριστικές και ρουσφετολογικές πρακτικές» πολλές φορές σε ανθρώπους που το μοναδικό τους προσόν είναι ότι αγωνίσθηκαν κάποια χρόνια σε ένα άθλημα, οι οποίοι έστω και αν είναι απόφοιτοι δημοτικού, θα αναλάβουν τον ιδιαίτερο, ευαίσθητο και κρίσιμο ρόλο της διαπαιδαγώγησης της Ελληνικής νεολαίας στα στάδια και στα γυμναστήρια, κάνοντας τον προπονητή; Τις προηγούμενες μέρες μάλιστα με δηλώσεις της υπουργού παιδείας επανήλθαν στο προσκήνιο τα θέματα της παιδαγωγικής επάρκειας μαζί με άλλα συναφή ζητήματα, γεγονός που ισχυροποιεί ακόμα περισσότερο τη συνολική επιχειρηματολογία που αναπτύσσουμε σε αυτή την επιστολή.

Το νόμο 2725/99 τροποποίησε και συμπλήρωσε αργότερα ο Ν. 3057/2000 αλλά και μεταγενέστεροι, οι οποίοι μικρές βελτιώσεις επέφεραν στο ήδη υπάρχον προβληματικό σκηικό, ενώ ποτέ δεν τέθηκαν σε ισχύ οι διατάξεις του Ν. 2725/99 (άρθρα 31 και 38) που προέβλεπαν τη μεταβίβαση των σχετικών αρμοδιοτήτων για την ίδρυση και λειτουργία των

σχολών προπονητών στο ΕΚΑΕΤ, το οποίο ουδέποτε συστήθηκε. Διατάξεις βεβαίως με τις οποίες επίσης διαφωνούμε στο σύνολό τους.

Αξίζει, επίσης, να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το νόμο για την παιδεία που ψηφίστηκε το 2007 και είναι ήδη σε εφαρμογή, καθιερώνεται η διαδικασία εσωτερικής και εξωτερικής ανεξάρτητης αξιολόγησης των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει μέχρι σήμερα για τις σχολές προπονητών της Γ.Γ.Α. και των ομοσπονδιών, σχολές προπονητών οι οποίες, μάλιστα, παρέχουν απευθείας επαγγελματικά δικαιώματα, κάτι το οποίο δεν συμβαίνει με τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα αφού οι απόφοιτοι τους είναι υποχρεωμένοι να δώσουν και εξετάσεις για την απόκτηση της άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος, μετά την απόκτηση του πτυχίου, στο αντίστοιχο επιμελητήριο (π.χ. Τ.Ε.Ε.) ή στον αντίστοιχο σύλλογο (Ιατρικό, Δικηγορικό, κλπ), αφού προηγηθεί μάλιστα υποχρεωτική πρακτική εξάσκηση ενός έτους για κάποιους από αυτούς (π.χ. δικηγόροι) ή περισσότερων ετών (π.χ. γιατροί για την απόκτηση ειδικότητας) ή ακόμα «χειρότερα», δίνοντας ειδικού τύπου εξετάσεις όπως οι απόφοιτοι της νομικής για την είσοδό τους στα επαγγέλματα του συμβολαιογράφου και του δικαστικού.

Για την ολοκληρωμένη εικόνα πάνω στο θέμα, πρέπει να προσθέσουμε και το γεγονός ότι από το 1996 με απόφαση του Ο.Ε.Ε.Κ. (Οργανισμός Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης), δόθηκε η δυνατότητα (η οποία βεβαίως και αξιοποιήθηκε) στα δημόσια και ιδιωτικά Ι.Ε.Κ., να συμπεριλάβουν και τις ειδικότητες του προπονητή αθλημάτων και του στελέχους οργάνωσης & διοίκησης του αθλητισμού, απονέμοντας στους εν λόγω αποφοίτους δεδομένο και κατοχυρωμένο επαγγελματικό δικαίωμα (κατοχύρωση που οι απόφοιτοι των ΤΕΦΑΑ δεν έχουν δυστυχώς ακόμα επαρκώς διασφαλίσει) και σε επίπεδο Ε.Ε. μάλιστα, μετά από περίοδο διетуός φοίτησης και εξετάσεις απόκτησης πτυχίου αλλά και επιπλέον εξετάσεις πιστοποίησης, αντιμετωπίζοντας έτσι την «ειδικότητα» κατά τον Ο.Ε.Ε.Κ. του προπονητή αθλήματος ως αντικείμενο αρχικής επαγγελματικής κατάρτισης, δεδομένα που συνολικά συνιστούν περαιτέρω υποβάθμιση του πτυχίου και του ρόλου του πτυχιούχου φυσικής αγωγής. Σε κάθε περίπτωση βέβαια πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός της ύπαρξης στην αγορά εργασίας και των εν λόγω αποφοίτων οι οποίοι όπως προαναφέρθηκε έχουν αναγνωρισμένο και πιστοποιημένο επαγγελματικό δικαίωμα που πρέπει να ληφθεί υπόψη σε όποια επικείμενη νομοθετική ρύθμιση που θα αφορά τα θέματα των προπονητών αθλημάτων, ρύθμιση η οποία θα πρέπει να ξεκαθαρίζει μια και καλή αυτή την απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί συνολικά και είναι σε βάρος των μόνων που κατέχουν, μακράν των υπολοίπων, τα σχετικά τυπικά και ουσιαστικά προσόντα, των πτυχιούχων Φυσικής Αγωγής δηλαδή.

Πρέπει ακόμα να σημειωθεί, ότι για τη δημιουργία αυτών των ειδικοτήτων από τον Ο.Ε.Ε.Κ. το 1996, δεν ελήφθησαν υπόψη οι οδηγίες 89/48 του 1988 και 92/51 του 1992 του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ειδικότερα δεν τηρήθηκαν οι παράγραφοι που απαιτούν να ζητείται η γνώμη των επαγγελματικών συλλόγων, των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων κ.λ.π. στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Τις αντιρρήσεις τους τότε είχαν εκφράσει και η Γ.Γ.Α. (υπ. αρ. πρωτ. 23293 20 / 8 / 96 έγγραφό της) και το Υπουργείο Υγείας σχετικά και με άλλες ειδικότητες (με το υπ. αρ. πρωτ. 47 / οικ. 491 26 / 7 / 96) των οποίων η γνώμη απ' ότι φαίνεται ούτε ζητήθηκε. Υπενθυμίζεται ότι η Γ.Γ.Α. σύμφωνα με το τότε ισχύον θεσμικό πλαίσιο (σχετικές διατάξεις νόμων και υπουργικών αποφάσεων Ν.Δ. 397 / 68, Ν.Δ. 1558 / 26 – 7 - 85, άρθρο 37 Ν. 75 / 75 όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα 1070 / 80), ήταν ο μόνος αρμόδιος φορέας να συστήνει σχολές προπονητών, να απονέμει διπλώματα και να χορηγεί κατ' επέκταση επαγγελματικά δικαιώματα στον αθλητικό χώρο σε μη πτυχιούχους των Τ.Ε.Φ.Α.Α., ενώ και η διαδικασία δημιουργίας ειδικοτήτων από τον

ΟΕΕΚ (και τότε και τώρα) που αφορούν τον αθλητισμό πρέπει να είναι εναρμονισμένη με τις οδηγίες της Ε.Ε. για τον αθλητισμό.

Σήμερα, με το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο για τους αποφοίτους Τ.Ε.Φ.Α.Α. όπως ισχύει (Π.Δ. 107/83 εκδοθέν κατ' εξουσιοδότηση του Νόμου Πλαισίου 1268/82 που είναι και οι ιδρυτικοί νόμοι των Τ.Ε.Φ.Α.Α.), αυτοί κατοχυρώνονται επαγγελματικά σε όλες τις μορφές άθλησης και αυτό θα έπρεπε να τηρείται. Πιο συγκεκριμένα οι πτυχιούχοι μπορούν να εργαστούν σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, ως προπονητές στον αγωνιστικό αθλητισμό, στο μαζικό αθλητισμό και σε κάθε είδους αθλητική δραστηριότητα. Η ακριβής διατύπωση (η οποία βεβαίως και χρειάζεται σήμερα βελτιώσεις και αναδιατύπωση) του Π.Δ. 107/83 στο άρθρο 3 έχει ως εξής: «Στους κατόχους πτυχίου Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού μπορούν να ανατίθενται: (α) Η διδασκαλία της Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, στα αθλητικά σωματεία και στους χώρους δουλειάς και κοινωνικής δραστηριότητας εν γένει. (β) Η διδασκαλία μαθημάτων συναφών με την Επιστήμη Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού στη Γενική και στην Τεχνική και Επαγγελματική Εκπαίδευση. (γ) Η διεύθυνση και εποπτεία των γυμναστηρίων και των χώρων αθλητικών εγκαταστάσεων εν γένει. (δ) Καθήκοντα τεχνικών συμβούλων και επιστημονικών συνεργατών σε αθλητικούς οργανισμούς και λοιπούς συναφείς φορείς.

Επιπροσθέτως δε, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη.

Πρώτον, ότι το πανεπιστήμιο με τα 4 χρόνια σπουδών, το επιστημονικό προσωπικό και την υλικοτεχνική του υποδομή (οργανωτική, διοικητική, διδακτική και ερευνητική), προσφέρει επίπεδο σπουδών και γνώσεων που δεν μπορεί να συγκριθεί με τις 2 έως 4 εβδομάδες των σχολών προπονητών της Γ.Γ.Α. και των ομοσπονδιών ή και τα 2 έτη σπουδών των Ι.Ε.Κ. και την ανύπαρκτη υλικοτεχνική υποδομή.

Δεύτερον, ότι οι απόφοιτοι των Τ.Ε.Φ.Α.Α. είναι ικανοί και αρκετοί να καλύψουν τη ζήτηση εργασίας στα συγκεκριμένα αντικείμενα. Από τα πέντε (5) Τ.Ε.Φ.Α.Α. που λειτουργούν στη χώρα μας αποφοιτούν κάθε έτος περί τα 900 άτομα με κάποια ειδικότητα σε ένα από τα Ολυμπιακά αθλήματα. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι το πρόγραμμα σπουδών πολλών Τ.Ε.Φ.Α.Α. επιτρέπει και περισσότερες από μια ειδικότητες. Οι κυβερνητικές αποφάσεις και τα νομοσχέδια κατά την τελευταία εικοσιπενταετία επέτρεψαν την είσοδο στα Τ.Ε.Φ.Α.Α. και επομένως την αποφοίτηση δυσανάλογου αριθμού πτυχιούχων προς τις υπάρχουσες ανάγκες στην αγορά εργασίας. Αποτέλεσμα ο μεγάλος αριθμός πτυχιούχων φυσικής αγωγής, που έχει ξεπεράσει το αξιοθαύμαστο νούμερο των 50.000 αποφοίτων!

Τρίτον, ότι όπως από τα προεκτεθέντα προκύπτει η προπονητική δεν είναι νομικά πλήρως κατοχυρωμένο επάγγελμα και πολλές φορές εξασκείται κατά τις ελεύθερες ώρες ως δεύτερη απασχόληση, οπότε γίνεται αντιληπτό ότι ο αριθμός των ενδιαφερομένων να εργαστούν ως προπονητές μεγαλώνει σημαντικά. Συνέπεια του υψηλού ανταγωνισμού είναι η κάθετη πτώση των πάσης φύσεως οικονομικών απολαβών των προπονητών. Μάλιστα ορισμένα αθλήματα πλήττονται ιδιαίτερα αφού οι μηνιαίες αποδοχές των προπονητών δεν ξεπερνούν τα 150 με 300 Ευρώ.

Είναι απορίας άξιο πως αποδεχόμαστε ακόμα το 2010 ομοσπονδίες, ινστιτούτα και οργανισμοί (συμπεριλαμβανομένης της Γ.Γ.Α.) να μπορούν να καταρτίζουν άτομα, τα οποία πρέπει να παρακολουθήσουν, ιδιαίτερα στο χώρο της προπονητικής, ένα σύνολο μαθημάτων με σημαντικό όγκο σε διδακτική ύλη όπως είναι η φυσιολογία, η εργοφυσιολογία, η αθλητιατρική, η προπονητική με την εξειδίκευσή της στα επιμέρους αθλήματα, οι αθλητικές μετρήσεις, η επιλογή των ταλέντων, η κινητική μάθηση, η αθλητική ψυχολογία, η βιοκινητική, η βιοχημεία, η διδακτική και η παιδαγωγική, κ.α. Αξίζει να

σημειωθεί ότι αυτά τα μαθήματα προσφέρονται στα Πανεπιστημιακά Τμήματα Φυσικής Αγωγής σε οκτώ εξάμηνα σπουδών, τα οποία δυστυχώς και δεν επαρκούν.

Από τα παραπάνω ανακύπτει και ένα ερώτημα ουσίας: Πως είναι δυνατόν ένα άτομο να εξασκήσει ή να ασχοληθεί με το επάγγελμα του Προπονητή, όταν το άτομο αυτό δεν είναι εφοδιασμένο με γνώσεις Διδακτικής, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας της Φυσικής Αγωγής και του Αθλητισμού. Ποιος γονέας, εάν γνώριζε τις πραγματικές συνθήκες, θα εμπιστευόταν το παιδί του στα χέρια ενός ατόμου με περιορισμένο επίπεδο μόρφωσης και δε θα προτιμούσε την ολοκληρωμένη, την ανώτατη;

Τέταρτον ότι, η Ελληνική νομοθεσία επιτρέπει την πρόσληψη αλλοδαπών προπονητών (Νομολογία Α.Π. 287/79, 48/1987, Εφ. Αθ. 2813/1991, 2725/99, κλπ) και επιτρέπει την ελεύθερη διακίνηση εργαζομένων που προέρχονται από τα 27 πλέον κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης με αποτέλεσμα, ιδιαίτερα στις μεγάλες κατηγορίες των αθλημάτων με μεγάλη απήχηση (ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλεϊ), να θεωρείται εξαιρετική επιτυχία η εύρεση πολλών φορές έστω και ενός Έλληνα προπονητή σε αυτές.

Κύριε Γενικέ.

Περιγράφοντας την κατάσταση που επικρατεί σε μια μόνο Ομοσπονδία (ΕΠΟ) μπορούμε να αντιληφθούμε επαρκώς τη δυσάρεστη κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο μεγάλο αυτό θέμα.

Σχετικά με τα θέματα λοιπόν που έχουν ανακύψει από το 2006 με τις σχολές προπονητών ποδοσφαίρου την ίδρυση και λειτουργία των οποίων ανακοίνωσε και λειτούργησε η ΕΠΟ, καθώς και με την απαίτηση των κατά τόπους ενώσεων της ΕΠΟ να προσέλθουν (όσοι πιστοί) και οι έχοντες και οι μη έχοντες (!!!!!!!!) δίπλωμα προπονητού να παραλάβουν ταυτότητες προπονητών περιόδου (2006 - 2007), αλλά και τη συνέχεια που δόθηκε την ποδοσφαιρική περίοδο 2007 - 2008 και τις επόμενες, θα πρέπει να επισημανθούν τα εξής.

Μετά την έκδοση (16/8/2006) του κανονισμού «Προπονητών ποδοσφαίρου» και την έκδοση (16/8/2006) του κανονισμού «Λειτουργίας Σχολής Προπονητών Ποδοσφαίρου» ανακοινώθηκε από την ΕΠΟ η λειτουργία σχολών προπονητών Ποδοσφαίρου, ενώ οι κατά τόπους ενώσεις της με άλλη ανακοίνωσή τους καλούσαν τους προπονητές να παραλάβουν ταυτότητες προπονητών δικής τους κοπής (βλέπε έκδοσης).

Συγκεκριμένα οι τοπικές ενώσεις της ΕΠΟ κάλεσαν τον Σεπτέμβριο του 2006 με ανακοίνωσή τους, όσους δηλώνουν προπονητές, ανεξαρτήτως τυπικών προσόντων και κατοχής άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος, να παραλάβουν ταυτότητες προπονητών δικής τους κοπής, με μοναδικές προϋποθέσεις να έχουν συμπληρώσει το 17^ο έτος της ηλικίας τους και να είναι υγιείς, καταπατώντας κάθε έννοια νομιμότητας αλλά και σοβαρότητας, επιχειρώντας να υποκαταστήσουν την Ελληνική Πολιτεία, τα αρμόδια υπουργεία Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας (πρώην Υπουργείο Εργασίας), Παιδείας, Πολιτισμού και κάθε άλλο θεσμοθετημένο όργανο στη διαδικασία ίδρυσης και λειτουργίας σχολών προπονητών, χορήγησης άδειας εξασκήσεως επαγγέλματος και έκδοσης ταυτοτήτων πιστοποίησης ιδιότητας και κατοχύρωσης δυνατότητας για την εξάσκηση του επαγγέλματος του προπονητή ποδοσφαίρου.

Εν μία νυκτί λοιπόν η ΕΠΟ κατήργησε πραξικοπηματικά κάθε προηγούμενη άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος που είχε εκδώσει η Γ.Γ.Α. και υποχρεώνει (μαζί με τους υπόλοιπους) και τους επιστήμονες καθηγητές φυσικής αγωγής με ειδικότητα το ποδόσφαιρο να παρακολουθήσουν, καταβάλλοντας το «ευτελές» ποσό των 700 ευρώ, τις δικές της σχολές προπονητών, για να κάνουν αναθεώρηση και εξομοίωση των αδειών

εξάσκησης του επαγγέλματος του προπονητή ποδοσφαίρου, όπως κομψά διατύπωσε τη διαδικασία η ΕΠΟ.

Είναι προφανές ότι η Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία βρίσκεται μπροστά και από αυτήν ακόμα την αναθεώρηση του συντάγματος, αφού λειτουργεί ήδη ανώτατες σχολές που σε 8 ημέρες μάλιστα, χορηγούν επαγγελματικά δικαιώματα υπέρτερα αυτών που χορηγούν τα πανεπιστημιακά τμήματα, τους τίτλους των οποίων δεν αναγνωρίζει καθόλου. Ύστερα δε από πιέσεις που δέχθηκε από διάφορες πλευρές για την περίοδο 2007 – 2008, η Ε.Π.Ο. έδειξε και τη μεγαλοθυμία της, αφού αντικατέστησε τις σχολές των 8 ημερών με διήμερα ή τριήμερα «χάπενινγκ», εννοείτε επί πληρωμή, προκειμένου να χορηγήσει την πολυπόθητη ισοτιμία των πτυχίων των αποφοίτων των Τ.Ε.Φ.Α.Α. με τα δικά της.

Με αυτές τις ενέργειες τόσο η ΕΠΟ όσο και οι Ενώσεις της, προσπαθούν επίσης να αυτοαναγορευτούν και σε πρυτάνεις, αφού τα πτυχία που χορηγούν τα Ελληνικά Α.Ε.Ι. τίθενται υπό την κρίση τους για την επάρκεια και την ισοτιμία τους, με τι άραγε, ενώ το «εκπαιδευτικό συμβούλιο» και το Δ.Σ. της ΕΠΟ υποκαθιστούν όχι μόνο τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, αλλά και κάθε άλλη δημόσια αρχή ή οργανισμό (δημόσιο ή ιδιωτικό εξουσιοδοτημένο από το δημόσιο) που παρέχει εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση, πιστοποίηση επαγγελματικής κατάρτισης ή χορηγεί άδειες εξασκήσεως επαγγέλματος.

Με τα δεδομένα αυτά και με τη γνωστή κατάσταση που επικρατεί εδώ και πολλά χρόνια στις σχέσεις ΕΠΟ και Ελληνικής Πολιτείας σχετικά με την αυτονόμηση, άραγε από τι, της ΕΠΟ, εμφανίστηκε στο άθλημα του ποδοσφαίρου το εξής παράδοξο. Να θέλει η ΕΠΟ να ακυρώσει στην ουσία και στην πράξη το υφιστάμενο πλαίσιο, θέλοντας να υποκαταστήσει κάθε αρμόδια αρχή και απονέμοντας στον εαυτό της εξουσίες και δικαιώματα που δεν της έχουν παραχωρηθεί από την Ελληνική Πολιτεία ούτε είναι δυνατόν να της παραχωρηθούν, επισείοντας και προτάσσοντας κάθε φορά τον μπαμπούλα ή τη θέληση (τη γραφή αν θέλετε) της UEFA ως της μόνης αρμόδιας αρχής σε Πανευρωπαϊκό (μπορεί και σε παγκόσμιο και διαπλανητικό) επίπεδο να αποφασίζει για όλα τα θέματα που αφορούν το ποδόσφαιρο, πάνω από κάθε αρμόδια αρχή (η UEFA και οι ομοσπονδίες μέλη της), εθνική, κοινοτική, αθλητική ή μη, πάνω από τη νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία κάθε χώρας ή και της ίδιας της Ε.Ε.

Έτσι η μαμά UEFA αποφασίζει και η θυγατέρα ΕΠΟ εφαρμόζει ότι από τούδε και στο εξής δεν αναγνωρίζει στον Ευρωπαϊκό χώρο καμία άλλη αρχή ή δομή είτε είναι κράτη, είτε πανεπιστήμια, είτε δικαστήρια, είτε άλλη δημόσια αρχή για κανένα από τα θέματα που την αφορούν και οι οποίες μόνες τους (UEFA και ΕΠΟ) καθορίζουν ποια είναι αυτά και για τα οποία θέματα, τα οποία μόνες τους καθορίζουν, δεν ελέγχονται από κανέναν, μηδέ και αυτού του Θεού εξαιρουμένου.

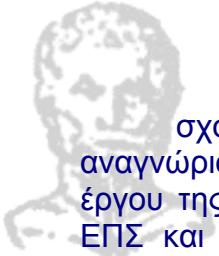
Για τους λόγους αυτούς και σε συνέχεια των προηγούμενων ενεργειών της η ΕΠΟ (η οποία παρεμπιπτόντως είχε αποσύρει η ίδια τον Ιούνιο του 2007 την αίτησή της για την έγκριση του τροποποιημένου καταστατικού της από το πρωτοδικείο), απέστειλε έγγραφο στις 21 / 6 / 2007 με το οποίο γνωστοποιεί τη διαδικασία έκδοσης της ειδικής ταυτότητας προπονητή από την ίδια την ΕΠΟ (τι αυθαιρέτως καταργεί και τι καταστρατηγεί έχει αναφερθεί παραπάνω), όπου εκτός των άλλων ζητά επικυρωμένο αντίγραφο διπλώματος προπονητή ποδοσφαίρου (χωρίς να αναφέρει από ποια αρχή και αν αυτή η αρχή αναγνωρίζεται από την ΕΠΟ ως αρμόδια για την επικύρωση εγγράφων), αντίγραφο ιδιωτικού συμφωνητικού με Π.Α.Ε., Τ.Α.Π. ή σωματείο εφόσον υπάρχει (αν δεν υπάρχει δεν πειράζει – τα σχόλια στις παρενθέσεις δικά μας), καταβολή παράβολου 100 ευρώ (σε λίγο η ΕΠΟ θα εκδώσει και δικό της χαρτόσημο) και τέλος ζητά και την υποβολή υπεύθυνης

δήλωσης του Ν 1599 (της εδόθη φαίνεται από την υπέρτατη αρχή στην οποία υπακούει, η δυνατότητα να ζητά ως ανωτέρα όλων σε εθνικό επίπεδο αρχή και υπεύθυνες δηλώσεις του Ν 1599 - φαίνεται ότι είναι ο μόνος νόμος της Ελληνικής πολιτείας που αναγνωρίζει η ΕΠΟ και βρίσκει εφαρμογή στο καταστατικό της -, ενώ σε περίπτωση ψευδούς δηλώσεως θα επιβάλει και ποινή φυλάκισης), στην οποία υπεύθυνη δήλωση ζητά από τον ενδιαφερόμενο να δηλώσει ότι δεν εμπίπτει στα κωλύματα τα προβλεπόμενα από το καταστατικό της ΕΠΟ – δεν διευκρίνιζε σε ποιο ακριβώς καταστατικό, το προηγούμενο, το αποσυρθέν ή άλλο (η οποία ΕΠΟ κατέχει ως φαίνεται τις δυνατότητες εκτός του κοινού νομοθέτη και αυτές ακόμα του συνταγματικού νομοθέτη) και ζητά επίσης να δηλώσει ο ενδιαφερόμενος (εν γνώσει των συνεπειών του νόμου – ποίου;), ότι αποδέχεται ανεπιφύλακτα τις διατάξεις του κανονισμού προπονητών (να και η δήλωση νομιμοφροσύνης – πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων made in ΕΠΟ), του καταστατικού και των κανονισμών της και να το δηλώνει μάλιστα και με το ιδιωτικό συμφωνητικό που καταρτίζεται μεταξύ αυτού (του ενδιαφερομένου δηλαδή) και του σωματείου, και το οποίο υποβάλλεται στην ΕΠΟ. Τέλος, για τους μη κατέχοντες διπλώματα ΕΠΟ και ΟΥΕΦΑ που επιθυμούν να εκδώσουν ειδική ταυτότητα προπονητή, ζητείται και δεύτερη υπεύθυνη δήλωση του γνωστού νόμου, που να αναγράφει ότι ο ενδιαφερόμενος θα φοιτήσει μέχρι τέλους της συγκεκριμένης αγωνιστικής περιόδου στη σχολή προπονητών (δεν διευκρινίζει περαιτέρω), για την απόκτηση αναγνωρισμένου (από ποιόν δεν λέει) διπλώματος, άλλως (η λέξη δική τους) δεν θα εκδίδεται στο μέλλον άλλη ταυτότητα σε αυτόν (τον ενδιαφερόμενο δηλαδή). Λαμβάνεται επίσης πρόνοια για τα σωματεία Α' κατηγορίας των τοπικών ενώσεων να προσλαμβάνουν εφόσον υπάρχει ικανός αριθμός διπλωματούχων προπονητών στην τοπική ένωση υποχρεωτικά από αυτούς (αν δεν υπάρχουν γιατί δεν σκέφτηκαν το ενδεχόμενο μεταγραφών), για δε τις κατηγορίες Β' και Γ' των τοπικών πρωταθλημάτων αποφασίζουν σχετικά οι τοπικές ενώσεις (δόξα τη μεγαλοθυμία τους). Και εις ανώτερα !!!

Προς επίρρωση όλων αυτών βέβαια ακολούθησαν και άλλα σχετικά έγγραφα της ΕΠΟ (παραγωγής θέρους 2007), στα οποία αναφέρονται πλέον όλων των άλλων και τα εξής: Κανένα σωματείο που ανήκει στη δύναμη οποιασδήποτε ΕΠΣ δεν μπορεί να χρησιμοποιεί σε αγώνες ή προπονήσεις, προπονητή ή ασκούντα χρέη προπονητή χωρίς αυτός να κατέχει την ΕΙΔΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗ η οποία εκδίδεται από την οικεία ΕΠΣ (ενώ παρακάτω αναφέρονται οι κυρώσεις). Η Ε.Π.Ο. δηλαδή, κύριε γενικέ, καταργεί το κράτος και καταλύει τη νομιμότητα. Τι άλλο μπορούν να σκεφτούν άραγε όσοι πτυχιούχοι ΤΕΦΑΑ ή απόφοιτοι των σχολών προπονητών της Γ.Γ.Α. έχουν πάρει από την Γενική Γραμματεία Αθλητισμού την άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος καταθέτοντας τα σχετικά δικαιολογητικά και πληρώνοντας το σχετικό παράβολο όπως επιτάσσει ο νόμος του Ελληνικού κράτους και πως μπορούν να αμυνθούν απέναντι στις αυθαιρεσίες κάθε παράγοντα ή παραγοντίσκου που νομίζει ότι το άθλημα που διοικεί είναι η ατομική του επιχείρηση (που και να ήταν και πάλι θα έβρισκαν εφαρμογή το εργατικό δίκαιο και οι υπόλοιποι νόμοι);

Των γεγονότων αυτών βέβαια και κατόπιν πιέσεων από πολλές πλευρές ακολούθησε μικρή οπισθοχώρηση της ΕΠΟ, χωρίς κανένα πρακτικό αποτέλεσμα – λες και όλα όσα αναφέρουμε στην επιστολή μας μπορούν να γίνουν αντικείμενο διαπραγματεύσεων και να αρχίσουν οι σχετικές εκπτώσεις - και έτσι μετά από συνάντηση με την ομοσπονδία των προπονητών ποδοσφαίρου αποφασίστηκε: α) η συγκρότηση κοινής επιτροπής για να καταγράψει τα προβλήματα και να προτείνει λύσεις, β) η συμμετοχή και των υπολοίπων προπονητών – μη αποφοίτων ΤΕΦΑΑ - στις τριήμερες

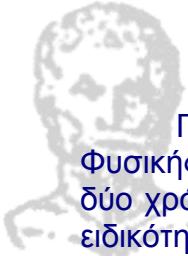

σχολές - «χάπενινγκ» - ισοτίμησης της ΕΠΟ της περιόδου 2007 - 2008, γ) η αναγνώριση των παλαιών διπλωμάτων Α', Β' και Γ' κατηγορίας έως την ολοκλήρωση του έργου της κοινής επιτροπής και δ) η δυνατότητα στα πρωταθλήματα Α' κατηγορίας των ΕΠΣ και ως Ενωσιακοί να προσλαμβάνονται και προπονητές με διπλώματα παλαιού τύπου.

Είναι γεγονός δε, ότι η εισπρακτική αυτή εφεύρεση της ΕΠΟ αναιρεί και τον ίδιο της τον εαυτό, αφού στον δικό της κανονισμό του 2003 στο άρθρο 3 ανέφερε ότι οι απόφοιτοι Τ.Ε.Φ.Α.Α θα ονομάζονται Προπονητές Γ' Εθνικής (εννοείται ότι και τότε κάτι τέτοιο δεν μας έβρισκε σύμφωνους) και στο άρθρο 16 του ίδιου κανονισμού προβλεπόταν ότι οι μέχρι την έναρξη του παρόντος κανονισμού απόφοιτοι των Τ.Ε.Φ.Α.Α. με ειδικότητα στο ποδόσφαιρο και οι απόφοιτοι Ε.Α.Σ.Α. διατηρούν την κατηγορία του διπλώματος που απέκτησαν σύμφωνα με τον αντίστοιχο εκάστοτε ισχύοντα νόμο (οι πτυχιούχοι των Τ.Ε.Φ.Α.Α. με ειδικότητα ποδόσφαιρο είχαν το δικαίωμα της ασκήσεως του επαγγέλματος του προπονητού μέχρι την Α' Εθνική κατηγορία με άδεια ασκήσεως επαγγέλματος από την Γ.Γ.Α. και σύμφωνα με τον κανονισμό της Ε.Π.Ο.). Το 2005 στο άρθρο 18 ο κανονισμός της Γ.Γ.Α. για τους προπονητές ποδοσφαίρου προέβλεπε ότι οι απόφοιτοι των ΤΕΦΑΑ με ειδικότητα στο ποδόσφαιρο, οι απόφοιτοι της Ε.Α.Σ.Α. και οι αποφοιτήσαντες από τις σχολές προπονητών της Γ.Γ.Α. και της Ε.Π.Ο. διατηρούν την κατηγορία του διπλώματος που απέκτησαν σύμφωνα με τον κατά τον χρόνο έκδοσης του παρόντος κανονισμού ισχύοντα νόμο και δικαιούνται να ασκούν το επάγγελμά τους, σύμφωνα με τις μέχρι την έκδοση του παρόντος ισχύουσες διατάξεις, με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 7 και 8 του παρόντος. Το 2006 όπως και το 2007 στον κανονισμό προπονητών της Ε.Π.Ο. στο άρθρο 2 στην παράγραφο Γ προβλέπεται ότι αναγνωρίζονται ως προπονητές ποδοσφαίρου οι απόφοιτοι των Τ.Ε.Φ.Α.Α. με κύρια ειδικότητα το ποδόσφαιρο, που έχουν την ειδική αναγνώριση από την Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία, μετά από έγκριση της U.E.F.A. Είναι λοιπόν προφανής η προσπάθεια της ΕΠΟ να παραπλανήσει και να δημιουργήσει νέο στάτους, αφού με μια απλή αναδιτύπωση αφαιρεί ντε φάκτο από τους πτυχιούχους φυσικής αγωγής το δικαίωμα να ασκούν το επάγγελμα του προπονητού που η πολιτεία τους επέτρεπε τόσα χρόνια, άλλα και η ΕΠΟ δεχόταν για ολόκληρες δεκαετίες. Στη συνέχεια η ΕΠΟ (σε μια προσπάθεια μερικής αναδίπλωσης και περιορισμού των αντιδράσεων), θα αναγνώριζε (με το δικό της τρόπο και τις δικές της διαδικασίες) σε πλήρη αντιστοιχία στην κατηγορία που αναγράφεται στα διπλώματά τους, όλους όσους είχαν λάβει το δικαίωμα άσκησης επαγγέλματος του προπονητού από ολιγοήμερες σχολές της περασμένης δεκαπενταετίας της ΕΠΟ και της ΓΓΑ, εκτός από τους απόφοιτους των Τ.Ε.Φ.Α.Α.

Μεταγενέστερες μικροδιευθετήσεις για τους αποφοίτους των ΤΕΦΑΑ και για την αναγνώρισή τους (μετά από τη βούλα της ΕΠΟ εννοείται), ως κατόχων πτυχίου UEFA Β', καθώς επίσης και συμφωνίες της ΕΠΟ με το ΤΕΦΑΑ – Α.Π.Θ., οι οποίες εγείρουν σοβαρές ενστάσεις για τη νομιμότητα σύναψης και για το νομικό τους υπόβαθρο (θα αναφερθούμε αναλυτικά σε μεταγενέστερη επιστολή μας), δεν διαφοροποιούν καθόλου το ομιχλώδες τοπίο το οποίο περιγράφουμε, αντιθέτως επιδεινώνουν ακόμα περισσότερο την κατάσταση και υποβαθμίζουν και απαξιώνουν και το πανεπιστήμιο και την ίδια την πολιτεία στην άσκηση των συνταγματικώς κατοχυρωμένων υποχρεώσεών της.

Εμείς τι άλλο να σχολιάσουμε παρά το ότι ευρισκόμενοι εν αναμονή της κανονιστικής διάταξης (εκδόσεως ΕΠΟ), και για την έκδοση πιστοποιητικών γεννήσεως, προκειμένου να απευθυνθούμε εγγράφως για τα δέοντα, καταθέτοντας και το σχετικό παράβολο στην «ανώτατη» ποδοσφαιρική αρχή, διατελούμε.....

Για την πληρέστερη ενημέρωσή σας, κύριε γενικέ, σας αναφέρουμε ότι οι Πτυχιούχοι Φυσικής Αγωγής με ειδικότητα ποδόσφαιρο, κατά τη διάρκεια των σπουδών τους φοιτούν δύο χρόνια στην ειδικότητα του ποδοσφαίρου με επτακόσιες ώρες διδασκαλίας μόνο στην ειδικότητα. Επειδή τυγχάνει στα ΤΕΦΑΑ να έχουν διδάξει και να διδάσκουν και μάλιστα στην ειδικότητα του ποδοσφαίρου οι επικεφαλές των σχολών προπονητών της ΕΠΟ κ.κ. Θωμάς Σεντελίδης (Τ.Ε.Φ.Α.Α. – Α.Π.Θ.), Μητροτάσιος (Τ.Ε.Φ.Α.Α. Αθηνών), παλαιότερα και ο κ. Λιάπης (Τ.Ε.Φ.Α.Α. – Α.Π.Θ.), κ.α., αλλά και κάποιοι καθηγητές των ΤΕΦΑΑ από άλλα γνωστικά αντικείμενα, είναι λοιπόν εύλογη η απορία μας πως είναι δυνατόν οι ίδιοι καθηγητές που διδάσκουν τους φοιτητές τους επί 700 ώρες μόνο στην ειδικότητα ποδοσφαίρου στο πανεπιστήμιο (και περίπου 4.500 συνολικά στα 4 έτη σπουδών για όλα τα γνωστικά αντικείμενα), να μην θεωρούν τους εαυτούς τους ικανούς να μεταδώσουν σωστά τις γνώσεις και να διδάξουν την ειδικότητα στους φοιτητές τους στα Πανεπιστήμια; Και πως είναι δυνατόν, στις σχολές προπονητών που διοργανώνει η ΕΠΟ σε δύο εβδομάδες διδασκαλίας (και στα διήμερα και τριήμερα που έχουν καθιερώσει) οι ίδιοι καθηγητές να καταφέρνουν να βγάζουν ικανούς και άξιους προπονητές ποδοσφαίρου – αξιολογότερους μάλιστα από τους απόφοιτους των ΤΕΦΑΑ, όπως θεωρεί η ΕΠΟ, και θέλει να ισοτιμήσει τα πτυχία των αποφοίτων των ΤΕΦΑΑ με αυτά των σχολών της;

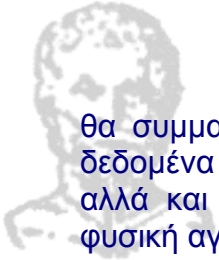
Δεν πρέπει να μας εξηγήσουν και η ΕΠΟ και αυτοί οι καθηγητές με την πολλαπλή απασχόληση, όποιοι και αν είναι, και σε εμάς και στην Ελληνική πολιτεία και στα αρμόδια πανεπιστημιακά όργανα (Γενικές Συνελεύσεις των Τμημάτων τους, Πρυτανικές αρχές, Σύγκλητο), αλλά και στους ίδιους τους φοιτητές τους και στους παλαιούς αποφοίτους τους, πως καταφέρνουν με ταχείς ρυθμούς να διδάσκουν μέσα σε δύο εβδομάδες οι ίδιοι άνθρωποι, ύλη που δεν καταφέρνουν να διδάξουν στα ελληνικά πανεπιστήμια σε τέσσερα χρόνια, με δυο χρόνια εξειδίκευση στο ποδόσφαιρο;

Το ίδιο βεβαίως συμβαίνει ή πάει να συμβεί και με τις σχολές προπονητών άλλων αθλημάτων. Είχαν αναβληθεί κάποια στιγμή αλλά το θέμα επανήλθε οι σχολές προπονητών του ΣΕΓΑΣ για το στίβο. Ένα άθλημα που είναι υπερκαλυμμένο σε ποσότητα αλλά και σε ποιότητα προπονητών, όπου το 99,9 % προέρχεται από τα ΤΕΦΑΑ και στο οποίο άθλημα τότε δεν είχε γίνει σχολή προπονητών για εμπειρικούς (ποια η ανάγκη σήμερα άραγε;), όπου είναι φανερό ότι οι εν λόγω σχολές εξυπηρετούν μόνο ρουσφετολογικούς σκοπούς για λογαριασμό της ομοσπονδίας βέβαια. Για ένα άλλο άθλημα δε, το ΚΑΝΟΕ – ΚΑΓΙΑΚ, έχουμε λάβει διαμαρτυρίες για τη λειτουργία σχολών προπονητών, από τον πανελλήνιο σύνδεσμο προπονητών του αθλήματος με 65 μέλη στη δυναμικότητά του οι οποίοι αντιστοιχούν σε 25 περίπου ενεργά σωματεία και ενώ στο ΤΕΦΑΑ της Αθήνας λειτουργεί αντίστοιχη ειδικότητα η οποία τροφοδοτεί και με νέο αίμα την αγορά εργασίας.

Στον τραγέλαφο αυτό, κύριε γενικέ, έρχονται να προστεθούν και οι παρερμηνείες (το θέτουμε με διακριτική διατύπωση), ακούσιες ή εκούσιες, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης, που θεωρούν ότι είναι στη δική τους διακριτική ευχέρεια να καθορίζουν τα τυπικά προσόντα των υπό πρόσληψη για συγκεκριμένες θέσεις υπαλλήλων. Έτσι, σε προκήρυξή του ο Δήμος Αιγάλεω το 2005, για την ειδικότητα προπονητής αθλημάτων ζητά υπαλλήλους κατηγορίας Δ.Ε. (Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης). Και μη χειρότερα δηλαδή.

Κύριε Γενικέ.

Επειδή κατά την άποψή μας πρέπει να λυθεί οριστικά το μείζον αυτό θέμα, θα πρέπει άμεσα να υπάρξει σχετική νομοθετική ρύθμιση, που και τη μέχρι τώρα κατάσταση

θα συμμαζεύει και θα δίνει οριστική λύση για το μέλλον, αφού ληφθούν υπόψη και τα δεδομένα που προκύπτουν από την έκδοση της Λευκής Βίβλου της Ε.Ε. για τον αθλητισμό, αλλά και το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 13^{ης} Νοεμβρίου 2007 για τη φυσική αγωγή και τον αθλητισμό.

Στο πλαίσιο αυτό και για την από εδώ και πέρα αντιμετώπιση του ζητήματος, δεν νοείται άλλη λύση και ρύθμιση από την υπαγωγή της λειτουργίας οποιασδήποτε σχολής προπονητών που με ειδικές προϋποθέσεις θα εγκρίνεται η ίδρυση και λειτουργία της, στα ΤΕΦΑΑ της χώρας.

Το επάγγελμα του προπονητή στην Ελλάδα θα έχουν το δικαίωμα να εξασκήσουν μόνο όσοι είναι κάτοχοι αδείας εξασκήσεως επαγγέλματος, που θα χορηγείται από τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού (Γ.Γ.Α.). Για τη χορήγηση της αδείας αυτής θα απαιτείται πτυχίο Πανεπιστημίου, Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού (ΤΕΦΑΑ) ή ισότιμο, με σχετική ειδικότητα αθλήματος (κύρια, πρώτη ή δεύτερη δεν έχει σημασία) με δυνατότητα εξασκήσεως του επαγγέλματος μέχρι την ανώτατη κατηγορία του αθλήματος και τις εθνικές ομάδες, ενώ όλοι οι υπόλοιποι πτυχιούχοι ΤΕΦΑΑ και ισότιμων σχολών θα μπορούν να εξασκήσουν το επάγγελμα του προπονητή σε οποιοδήποτε άθλημα μέχρι και τη δεύτερη αγωνιστική κατηγορία του αθλήματος. Άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος επίσης, θα χορηγείται στους πτυχιούχους των Σχολών Προπονητών των ΤΕΦΑΑ ή ισότιμων αντίστοιχων αναγνωρισμένων σχολών της αλλοδαπής με κριτήρια για την ισοτιμία που θα έχουν προκαθοριστεί.

Για την αντιμετώπιση της μέχρι σήμερα κατάστασης που έχει δημιουργηθεί και όσον αφορά τους μη πτυχιούχους ΤΕΦΑΑ, θα εξακολουθήσουν να ισχύουν οι άδειες εξασκήσεως επαγγέλματος, που έχει εκδώσει και χορηγήσει μέχρι σήμερα η Γ.Γ.Α. και μόνον αυτή.

Σε διαφορετική περίπτωση και με την περαιτέρω υποβάθμιση των πτυχίων Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού, την οποία θα επιφέρει αναμφισβήτητα μια ρύθμιση σε διαφορετικό πλαίσιο από το περιγραφόμενο ανωτέρω ή η συνέχιση του ίδιου προβληματικού καθεστώτος (που σε ορισμένες περιπτώσεις λειτούργησε και στην κατεύθυνση του πλήρους αποκλεισμού πτυχιούχων των ΤΕΦΑΑ χωρίς την αντίστοιχη ειδικότητα, ακόμα και από τη διαδικασία παρακολούθησης σχολών προπονητών της Γ.Γ.Α. και των ομοσπονδιών, Γ' κατηγορίας παρακαλώ, ενώ επιτρεπόταν ταυτόχρονα η παρακολούθησή τους από απόφοιτους δημοτικού, άκουσον – άκουσον), τότε τίθεται εν αμφιβόλω ακόμα και αυτή η αναγκαιότητα ύπαρξης των ΤΕΦΑΑ. Επιπροσθέτως, θίγεται ανεπανόρθωτα και αυτή ακόμα η επιστημονική, εκπαιδευτική, επαγγελματική και κοινωνική υπόσταση των μέχρι σήμερα πτυχιούχων των ΤΕΦΑΑ, αφού όσοι τουλάχιστον δεν βρίσκονται διορισμένοι στο δημόσιο θα αναρωτιούνται (όπως και οι νεώτεροι άλλωστε) για την αξία και τη χρησιμότητα του πτυχίου που κατέχουν ή θα αποκτήσουν. Γεγονός που μόνο ως υποτιμητικό ή απαξιωτικό μπορεί να εκληφθεί. Ποια σοβαρή και υπεύθυνη πολιτεία άλλωστε (δεν αναφερόμαστε βεβαίως μόνο στη σημερινή κυβέρνηση αφού το πρόβλημα έχει ιστορικό 25ετίας περίπου), δημιουργεί στρατιές πτυχιούχων που η ίδια κατόπιν εξοβελίζει, αποστερώντας τους βασικά επαγγελματικά δικαιώματα, είτε αφαιρώντας τα σταδιακά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο (νομοθετώντας δηλαδή διαφορετικά ή ανοίγοντας παράθυρα), είτε μη ρυθμίζοντας νομοθετικά οριστικά και αμετάκλητα ποιος μπορεί να κάνει τι και με ποιον τρόπο, βάζοντας σε τάξη αυτό τον τραγέλαφο που παραπάνω σας περιγράψαμε.

Κύριε Γενικέ.

Εκπαίδευση, επιμόρφωση, κατάρτιση και απονομή επαγγελματικών δικαιωμάτων δεν μπορεί να κάνει ο καθένας, ούτε φορείς και ΝΠΙΔ μπορούν να αυτοαναγορεύονται ως νόμιμοι πάροχοι τέτοιων τίτλων ή δικαιωμάτων (ούτε οι ίδιοι οι φορείς, ούτε όργανα που έχουν συστήσει ή διορίσει οι ίδιοι – βλέπε εκπαιδευτικά συμβούλια – και άλλα τέτοια παρεμφερή). Όπως βεβαίως γνωρίζετε κάτι τέτοιο δεν γίνεται αυθαίρετα ούτε στο χώρο της δημόσιας διοίκησης, αφού για τους σκοπούς της επιμόρφωσης των υπαλλήλων (και μόνο) έχουν συσταθεί με νόμο αντίστοιχοι φορείς, που είναι το Ε.Κ.Δ.Δ.Α. (Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης), το οποίο με τη σειρά του έχει συστήσει την Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης, την Εθνική Σχολή Τοπικής Αυτοδιοίκησης, το ΙΝ.ΕΠ. (Ινστιτούτο Επιμόρφωσης) και τα Π.ΙΝ.ΕΠ. (Περιφερειακά Ινστιτούτα Επιμόρφωσης).

Για την πληρότητα της πρότασης που σας διατυπώνουμε ακολουθεί άμεσα επιστολή - υπόμνημα με τα βασικά στοιχεία για τον τρόπο της υπαγωγής των σχολών προπονητών στα ΤΕΦΑΑ και είμαστε στη διάθεσή σας προκειμένου να εξειδικεύσουμε και να αναλύσουμε τα επιμέρους σημεία.

Σας ευχαριστούμε εκ των προτέρων για τον χρόνο που θα διαθέσετε.

Μετά τιμής.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΠΑΡΙΣΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Κοινοποίηση:

Υπουργό Παιδείας κ. Άννα Διαμαντοπούλου